

la Biennale di Venezia

12. Mostra
Internazionale
di Architettura

Partecipazioni nazionali

“Κιβωτός. Παλαιοί Σπόροι για Νέες Καλλιέργειες”

Ελληνική Συμμετοχή στη 12η Διεθνή Έκθεση Αρχιτεκτονικής- La Biennale di Venezia

Ζούμε σε συνθήκες έκτακτης ανάγκης. Όχι μόνο επειδή η οικονομική κρίση περιστέλλει την ευδαιμονία και κλονίζει την βεβαιότητα της οικονομικής επιβίωσης του καθενός χωριστά, αλλά επειδή η ανθρώπινη δραστηριότητα συνολικά εγγράφεται σε ένα περιορισμένο κόσμο ο οποίος σπαταλιέται και εξανεμίζεται. Η συνθήκη έκτακτης ανάγκης προβάλλει στο μέλλον χωρίς αυταπάτες και ελαφρυντικά.

Το μοναδικό απόθεμα για την ανασυγκρότηση της συνθήκης κατοίκησης είναι το έδαφος δηλαδή το πεδίο συμβίωσης και συνδιατροφής. Η δράση στο έδαφος θα προσδιορίζει την εφικτότητα ή τα αδιέξοδα της συλλογικής ζωής. Η αρχιτεκτονική έχει ευθύνη να κατανοήσει τον εαυτό της όχι ως μορφοποίηση κελυφών και κτηρίων αλλά ως συγκρότηση της εδαφικής δραστηριότητας.

Το απόθεμα αναγέννησης και ανάπτυξης που υπάρχει στην πολυμορφία των αρχαίων σπόρων, το απόθεμα των τοπίων, το καθένα με τις ειδικές συνθήκες κατοίκησης του, τα αποθέματα γνώσης για συλλογικότητες και οι τεχνολογίες της γνωσιακής επικοινωνίας αποτελούν βάση για μία σκέψη και πρακτική πέραν των παθητικών καταναλωτικών πρακτικών της μητροπολιτικής ζωής. Μετά την μητροπολιτική ζωή και την απαξίωση της υπαίθρου, μία νέα συνθήκη επιβίωσης ανασυγκροτεί την ενιαία εμπειρία του οικουμενικού χώρου στις ειδικές εδαφικές εκδοχές, εδώ ή εκεί.

Η ελληνική πρόταση στην 12^η Διεθνή Έκθεση Αρχιτεκτονικής, την Μπιεννάλε της Βενετίας, αναστοχάζεται τους παλαιούς σπόρους και την ιδεολογική βιοποικιλότητα που είναι διαθέσιμη αλλά ξεχασμένη και υπό εξαφάνιση, καθώς ταυτόχρονα επαγγέλλεται νέες κουλτούρες εδαφικής ζωής. Η δικτύωση, η επικοινωνία και η διανομή, η εντοπιότητα, η ποικιλία, ο ηδονισμός, η συμβίωση και η συν-τροφικότητα, περιγράφουν ίχνη προσδιορισμού της νέας εδαφικής ζωής.

Στο ελληνικό περίπτερο ο Γιάννης Ισιδώρου με την οπτική και ηχητική του εγκατάσταση παράγει ένα περιβάλλον προσομοίωσης με την αρχαϊκή αγροτική παραγωγική εμπειρία.

Ο Κώστας Μανωλίδης με τις τοπικές τοπολογίες του υπαινίσσεται τη δυνατότητα αναστοχασμού πάνω στον πλούτο του εδάφους μέσα από τις αναπαραστάσεις του.

Η Μαρία Παπαδημητρίου με το εργαστήριο σπορείας της επανεισάγει στο εκτεταμένο έδαφος της μητρόπολης πρακτικές αγροτικές συνδυασμένες με την ηδονική εμπειρία της διατροφής.

Ο Αλέξανδρος Ψυχούλης στοιχειοθετεί ίχνη ενός οδηγού για τον επίδοξο κηποτέχνη-καλλιεργητή της αστικής ζωής.

Η ίδια η Κιβωτός που σχεδιάσαμε και κατασκευάσαμε στο Περίπτερο, φέροντας την βαριά μνήμη του φυτογενετικού υλικού από τα ελληνικά τοπία, ταυτόχρονα ταξιδεύει, και μαζί με αυτήν οι επισκέπτες, ανύποπτοι αλλά γνώριμοι κάτοικοι ενός κόσμου στον οποίο η συλλογική επιβίωση γίνεται συνθήκη επιβίωσης του ίδιου του κόσμου εντός του οποίου επιβιώνουμε.

Η διέγερση των αισθήσεων, η απόλαυση και ο ηδονισμός, η συντροφικότητα και η συμβίωση έτσι όπως τις ζήσαμε όλοι οι συνεργάτες μαζί μέσα από την πεντάμηνη εμπειρία της υλοποίησης του συλλογικού έργου, εγκαθίστανται στην Κιβωτό, ως αντίποδας στον καταναλωτικό μοναχισμό της μητροπολιτικής ζωής.